ΑΛ.ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΛΑΝΑΣ

Ο άγιος-Νικόλαος Πλανάς († 2 Μαρτίου) μέσα από τη γραφίδα του Παπαδιαμάντη
2 Μαρτίου 2019

Ο **Τάφος** του αγίου **Νικολάου Πλανά** δίπλα από το άγιο Βήμα του παλαιού Ιερού Ναού του Αγίου Ιωάννου του " Κυνηγού " στη λεωφόρο Βουλιαγμένης.

https://www.youtube.com/watch?v=B9z1j77RTL8

https://www.youtube.com/watch?v=DvzQcLBM6Hc

https://www.youtube.com/watch?v=rZjHhKxCPqw

https://www.youtube.com/watch?v=gK1Ml8Qnb6c

2 Μαρτίου: μνήμη του αγίου Νικολάου του Πλανά, προστάτη των εγγάμων ζευγαριών

Τον παπα – Νικόλαο Πλανά, άσκητήν «ου τον τόπον αλλά τον τρόπον», τον συναντάμε από τον περασμένο ήδη αιώνα να κινείται μεταξύ του "Αη Παντελεήμονα", του "Αη Γιάννη", καί του μικρού ναού του προφήτη Έλισσαίου, στην Πλάκα, όπου λειτουργούσε έχοντας στο δεξιό ψαλτήρι τον άγιο των ελληνικών γραμμάτων, τον κυρ – Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη, καί στο αριστερό, τον κυρ – Αλέξανδρο Μωραϊτίδη, πού αργότερα έγινε μοναχός «εν όρεσι καί σπηλαίοις καί εν ταίς όπαΐς της γης».

«Πτηνά της έρημου οί μοναχοί», φτωχοσπουργίτης της Αθήνας ό παπα – Πλανάς, έδήλωσε κάποτε ότι θα επιθυμούσε, όταν αποδημήσει εις Κύριον, να περιτριγυρίζεται «άπ' όλα τα φτωχαδάκια καί τους απόκληρους της Αθήνας, όπου, στους δρόμους μιας ακοίμητης λειτουργικής ζωής καί καθημερινής διακονίας αγωνιζόταν «ν' αναγγείλει το λυτρωτικό του Κυρίου μήνυμα» στους φτωχούς, τους υπόδουλους, τους φυλακισμένους, τους τυφλούς, τους αρρώστους, στους κάθε λογής ανθρώπους του κοινωνικού περιθωρίου.

Είναι γνωστό, ο «άγιος των γραμμάτων μας», ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης υπήρξε ο πρώτος που μας παραδίδει γραπτές μαρτυρίες για τον άγιο Νικόλαο Πλανά. Στα Αθηναϊκά του διηγήματα γράφει για έναν απλό ιερέα που γνώρισε στο παρεκκλήσι του Προφήτου Ελισσαίου, στο Μοναστηράκι. Είναι επίσης γνωστό, ότι ο μεγάλος Σκιαθίτης λογοτέχνης (μαζί με τον τρίτο ξάδελφό του Αλέξανδρο Μωραϊτίδη) λειτουργούνταν τακτικά στον Άγιο Ελισσαίο, ψάλλοντας μάλιστα σε λειτουργίες, εσπερινούς, όρθρους και αγρυπνίες.

Στο απόσπασμα που ακολουθεί, ο Α. Παπαδιαμάντης καταγράφει εκτενώς τη φιλοκαλική φιγούρα του ταπεινού λευίτη και σύγχρονου αγίου.

ΙΕΡΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ

Από το άρθρο "Ιερείς των πόλεων και ιερείς των χωρίων" (1896). Αλ. Παπαδιαμάντης, ΑΠΑΝΤΑ, Τόμος Πέμπτος, Εκδ. Δόμος, σελ. 195-7.
Γ

…Μεταξύ των υπαρχόντων ιερέων υπάρχουσιν ακόμη πολλοί ενάρετοι και αγαθοί, εις τας πόλεις και εις τα χωρία. Είναι τύποι λαικοί, ωφέλιμοι, σεβάσμιοι. Ας μην εκφωνώσι λόγους. Ηξεύρουσιν αυτοί άλλον τρόπον πως να διδάσκωσι το ποίμνιον.

Γνωρίζω ένα ιερέα εις τας Αθήνας. Είναι ο ταπεινότερος των ιερέων και ο απλοικότερος των ανθρώπων. Διά πάσαν ιεροπραξίαν αν του δώσης μίαν δραχμήν η πενήντα λεπτά η μίαν δεκάραν, τα παίρνει. Αν δεν του δώσης τίποτε, δεν ζητεί. Διά τρεις δραχμάς εκτελεί ολόκληρον παννύχιον ακολουθίαν. Απόδειπνον, Εσπερινόν, Όρθρον, Ώρας, Λειτουργίαν. Το όλον διαρκεί εννέα ώρας. Αν του δώσης μόνον δύο δραχμάς, δεν παραπονείται.

Κάθε ψυχοχάρτι, φέρον τα μνημονευτέα ονόματα των τεθνεώτων, αφού άπαξ του δώσης, το κρατεί διά πάντοτε. Επί δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε έτη εξακολουθεί να μνημονεύη τα ονόματα, δι᾽ είκοσι λεπτά τα οποία του έδωκες εισάπαξ. Εις κάθε προσκομιδήν μνημονεύει δύο η τρεις χιλιάδας ονόματα. Δεν βαρύνεται ποτέ. Η προσκομιδή παρ᾽ αυτώ διαρκεί δύο ώρας. Η Λειτουργία άλλας δύο. Εις την απόλυσιν της Λειτουργίας, όσα κομμάτια έχει εντός του ιερού, από πρόσφορα η αρτοκλασίαν, τα μοιράζει όλα εις όσους τύχουν. Δεν κρατεί σχεδόν τίποτε.

Μίαν φοράν έτυχε να χρεωστή μικρόν χρηματικόν ποσόν, και ήθελε να το πληρώση, είχε δέκα η δεκαπέντε δραχμάς, όλα εις χαλκόν, επί δύο ώρας εμετρούσεν, εμετρούσε και δεν ημπορούσε να τα εύρη πόσα ήσαν. Τέλος, εις άλλος χριστιανός έλαβε τον κόπον και του τα εμέτρησεν.

Είναι ολίγον τι βραδύγλωσσος, και περισσότερον αγράμματος. Εις τας ευχάς, τας περισσοτέρας λέξεις τας λέγει ορθάς, εις το Ευαγγέλιον τας περισσοτέρας εσφαλμένας. Θα ειπήτε, διατί η αντίθεσις αυτή; Αλλά τας ευχάς τας ιδίας απαγγέλλει καθ᾽ εκάστην, ενώ την δείνα περικοπήν του Ευαγγελίου θα την αναγνώση άπαξ η δις ή, το πολύ, τρις του έτους, εξαιρέσει ωρισμένων περικοπών συχνά αλλ᾽ ατάκτως επανερχομένων, ως εις τους Αγιασμούς και τας Παρακλήσεις.

Τα λάθη, όσα κάμνει εις την ανάγνωσιν, είναι πολλάκις κωμικά. Καί όμως εξ όλων των ακροατών του, εξ όλου του εκκλησιάσματος, κανείς μας δεν γελά. Διατί; Τον εσυνηθίσαμεν, και μας αρέσει. Είναι αξιαγάπητος. Είναι απλοικός και ενάρετος. Είναι άξιος του πρώτου των Μακαρισμών του Σωτήρος.

Τώρα, υποθέσατε δύο υποθέσεις, μίαν αδύνατον, και μίαν δυνατήν, υποθέσατε ότι αυτός ο ίδιος ιερεύς είχεν εξέλθει από ιεροδιδασκαλείον, παλαιόν η νέον· θα είχε διαφοράν επί το βέλτιον; Θα ήτο πασσαλειμμένος με ολίγα ατελή, κακοχώνευτα και συγκεχυμένα γράμματα, με περισσότερον οίησιν και αξιώσεις. Θα ήτο διά τούτο καλύτερος; …

***

Μνεία – και μάλιστα ονομαστική – στον άγ. Νικόλαο Πλανά πραγματοποιεί ο Παπαδιαμάντης και στο διήγημα «Τα τραγούδια του Θεού». Σ᾽ αυτό περιγράφει το θάνατο της μικρής Κούλας Μπούκη και την Εξόδιο ακολουθία της. Όταν λοιπόν οι ψάλτες μαζί με τους ιερείς έψαλλαν το «Δεύτε τελευταίον ασπασμόν» συνέβη το εξής:

Μόνος ο παπα-Νικόλας από τον Αη-Γιάννη του Αγρού, ο Ναξιώτης, εφαίνετο ότι επίανε χωριστήν ακολουθίαν, εμουρμούριζε μέσα του, και τα όμματά του εφαίνοντο δακρυσμένα. «Τι μουρμουρίζεις παπά;», του είπα από το όπισθεν του στασιδίου, όπου είχεν ακουμβήσει. Λέγω την ακολουθίαν των νηπίων μέσα μου», είπεν ο παπα-Νικόλας. «Εις αυτό το άκακον αρμόζει η ακολουθία των νηπίων».

Τελειώνοντας τον περί οσίου παπα – Πλανά άγιονοσταλγικό στοχασμό βιάζομαι να υπογραμμίσω την αυτοσυνειδησία πού διέκρινε αυτόν τον ολιγογράμματο, αλλά όχι αμόρφωτο χαρισματοϋχο λευΐτη, Ή αυτοσυνειδησία του διατρανώνεται στην απάντηση πού έδωσε σε ακόλουθο του.

Του υποβλήθηκε ύπερζηλωτική ερώτηση, γιατί δεν έγινε μοναχός.
Ή απάντηση τσεκουράτη, ομοούσια με εκείνη του «στάρετς» Αμβρόσιου, πού έδωσε στον γίγαντα της ρωσικής λογοτεχνίας Λέοντα Τολστόι, όταν τον επισκέφθηκε για συζήτηση πάνω στα πνευματικά προβλήματα καί τον ρώτησε στα 1870 με κρυψίνοια την οποία ό έχων προορατικό καί χάρισμα διακρίσεως «στάρετς» Αμβρόσιος, με τρυφερή σκληρότητα απεκάλυψε.

-Πάτερ, γιατί έχετε μεταβάλει την ερημική Όπτινα σε πυκνοκατοικημένο καταυλισμό θαυμαστών σας.

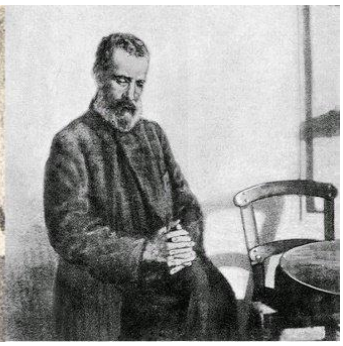
Μάρτυς ό Κύριος, παιδί μου Λέοντα, ότι δεν διαθέτω γιατί δεν το επιθυμώ να με ακολουθούν οπαδοί. Οί πολιτικοί καί τα κόμματα κατασκευάζουν οπαδούς... Προσωπικά θέλω έξομολογούμενους, φίλους καί συνακόλουθους να γεμίζουν το μοναστήρι μας.

Ή απάντηση του παπα – Πλανά σε παρόμοιο ερώτημα.

«Διάλεξα την κοινωνία των ανθρώπων για να ζήσω, να τεκνοτροφήσω, να σπείρω τη σπορά του Θείου Λόγου καί συγγνώμης κι όταν ή χάρι Του με καλέσει μέσα ατή κοινωνία των ανθρώπων θα πεθάνω», γιατί σύμφωνα με τον ορθό λόγο του Αριστοτέλη ό άνθρωπος πού ζει "κατά μονάς ή Θεός ή θηρίον εστί"».

στοιχεία από:περιοδικό "Νεανικοί Προβληματισμοί" εδώ

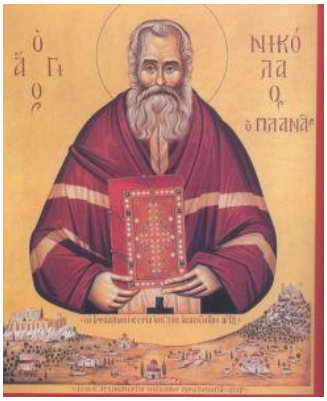

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ ΜΕ ΨΑΛΤΕΣ ΤΟΝ ΑΛ.ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΛ.ΜΩΡΑΙΤΙΔΗ

Τα τραγούδια του Θεού-Ο Αλεξ.Παπαδιαμάντη για τον Αγ.Νικολάο Πλανά

Εκτοτε απουσίασα από τάς
Άθήνας.Είχα ένθυμηθη τούς πτωχούς οΐκείους, είς την μικράνπατρίδα μου, μακράν της όποίας είχα ζήσει, εκ μικρών διαλειμμάτων, υπέρ το ήμισυτής ζωής μου.Όταν τέλος με είχον βαρυνθη κ' έκεό, έτόλμησα, μετά τρία έτη να επανέλθωείς την πρωτεύουσαν, με την άμυδράν ελπίδα όιι δεν θα έγενόμην και πάλιν βαρετός ε'ΐδτούς φίλους μου.
Άφοϋ έκρύβην επί εβδομάδα είς ταπεινόν τίνα ξενώνα, επήγα λάθρα μίαν πρωίαν να ανταμώσωτον φίλον μου Νικόλαν τον Μπούκην. Φε υ! τί έμαθα;Ή μικρά Κούλα, ήτΐς ήγε τώρα τοένδέκατον έτος τής ήλικίας τη, ήτον άρρωστη βαριά! Είχε δέκα ήμέρας στο κρεβάτι, κι όΐατρ ός είπεν ότι ήτο κακός πυρετός, ίσως τυφοειδοϋς φύσεως.
Επήγα κατ' εύθείαν από το όπωροπωλείον, όπως με προέτρεψεν ό Νικόλαε, δια να βοηθήσωμε λόγια και ενθαρ-
ρύνω την μητέρα. Ή πτωχή, ήτις την ήγάπα ώς να ήτο γέννημα τωνσπλάγχνων της, ϊσως και περισσότερον, έχάρη άμα με εϊδεν, είτα μου έ δειξε την κλίνην. Ήμικρά Κούλα ήτο ισχνή, κάτωχρος, πυρέσσουσα, κ' εκείτο σχεδόν αναίσθητος επί τής κλίνης.Είπα εΐς την μητέρα τα συ νήθη λόγια της παρηγορίας και της ένθαρρύνσεως, έμεινα δύοώρας έκεί, είτα επανήλθα πάλιν το δειλινόν, και την νύκτα, καΐ την άλλην πρωίαν.Ή Κούλα έβαινεχειρότερα. Είτα, την τρίτην ήμέραν, έφάνη να είχε βελτιωθη κάπως, και ησθάνετο.Ή μητέρατης μου είπε να πλησι άσω καΐ να της ομιλήσω.
— Περαστικά, Κούλα. Δεν έχείς τίποτα, κορίτσι μου.
—Ά! μπάρμπ'Αλέξανδρε, έψέλλισεν άσθενώς. Πότε θα μου πής πάλι τα θεία... τραγούδια;
—Όποτε θέλεΐς. Κούλα μου. "Αμα γίνη αγρυπνία εΐς τον "Αγιον Έλισσαίον να έλθης, να σου ταπω.
Να μου τα πής. Μα θα τ' ακούσω;
"Αμα προσέχης, θα τ' άκούσης... "Ωχ!
Έστέναξεν, έκλεισε τα όμματα, και δεν μου ώμίλησε πλέον. Έφαίνετο ότι είχε πολϋκουρασθη (έφερεν
άσθενώς την ΐσχνήν χείρα πρός το ούς ενώ έψέλλιζε.
Φαίνεται ότι είχε πάθει βαρυηκοΐαν ένεκα της νόσου). Της έφεραν χρίσμα, έλαιον από τηνκανδήλαν.Αύτη ανέλαβε προς στιγμήν τάς αίσ θήσεΐς της, κ' έψιθύρισε:
-Μοσχοβολά ή ψυχή μου. Λάδι, γαλήνη, ηρεμία, θα πλέψω καλά.
Μετά τρεις ήμέρας την προεπέμπομεν εΐς τον τάφον. Οί επαγγελματικοί ίερεΐς κ' οί ψάλταιέψαλλον τα κατά συνθήκην, από την «Άμωμον όδόν» έως τον «Τελευταίον άοπασμόν». Μόνος όπαπα-Νικόλας άπ' τον
ΆιΓιάννη του Άγροϋ, ό Ναξιώτης, έφαίνετο ότι έκανε χωριστήν άκολουθίαν, έμορμύριζε μέσα του, και τα όμματα του έφαίνοντο δακρυσμένα.

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΟΗΘΑΕΙ ΠΤΩΧΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

-Τί μουρμουρίζεις, παπά; του είπα, από το όπισθεν του στασιδίου, οπού είχεν άκουμβήσει.
-Λέγω την άκολουθίαν των Νηπίων μέσα μου, είπεν ό παπα-Νικόλας. Εΐς αυτό το άκακοναρμόζει ή κηδεία των νηπίων.
Τω όντι κ' εγώ, με όλον τον πόνον και τα δάκρυα μου,είχα άναλσγισθη έκείνην την στιγμήντην άκολουθίαν των Νη-
πίων. Και άκουσίως έλεγα μέσα μου τα τραγούδια του Θεοϋ: «Τωντου κόσμου ηδέων άναρπασθέν άγευστον» και «ώς καθαρόν. Δέσποτα , στρουθίονπρός καλιάς έπουρανίους εσωσας» και «του Αβραάμ, εν κόλποΐς, εν τόποις άνέσεως,
ένθα το ϋδωρ εστί το ζών, τάξαι σε Χριστός ό δι' ήμας νηπιάσας» και «οΐδ άριθμοίς το πλάσμασου,νήπιον φοιτήσαν τανΰν πρός σε».
Και αντί του «Δεύτε τελευταΐον», «Ω τΐς μη θρηνήσει, τέκνον μου, ότι βρέφος άωρον εκμητρικών άγκαλών νυν, ώσπερ στρουθίον τάχος έ πέτασας». Και άκροτελεύτιον,ύστερον απότόσα και τόσα τραγούδια του Θεού, τα όποία προ τριών ήμερων είχε προφητεύσει ότι δεν θαή δύνατο να τ' άκούση, το: «Άλγος τω Αδάμ έχρημάτισεν, ή του ξύλου άπόγευσίς πάλαι έν Έδέμ, ότε
όφις ιόν έξηρεύξατο». Αλλά τα ήκουε τάχα ή αγνή ψυχή, αν όάγγελός της της επέτρεπε να περιίπταται έκεί γύρω; ·
Από το βιβλίο «Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης-Άπαντα"(τόμος Δ)εκδ.Δομός πηγή

****

Βίος του Αγίου Νικολάου Πλανά

Επιμέλεια κειμένου: **Αρχιμ. Αλέξανδρος Μοστράτος, Ιεροκήρυξ**
– Πρωτοσυγκελλεύων Ι. Μητροπόλεως Παροναξίας

Κορυφαία έκφραση της αληθινής κατά Χριστόν ζωής του κάθε συνειδητού πιστού και πιο πολύ του πραγματικού και τελείου Ιερέως, αποτελεί **η ζωή και το έργο του αγίου Ιερέως Νικολάου του Πλανά, αγίου των ημερών μας**.

Η ωραία, η εύανδρος και αγιοτόκος Νάξος, είχε την θεία εύνοια και ευλογία να είναι η Γενέτειρά του. **Γεννήθηκε το έτος 1851**. Οι γονείς του, Καπετάν Γιάννης και Αυγουστίνα ήταν άνθρωποι ευσεβείς και καλοκάγαθοι, όπως όλοι οι νησιώτες, και εύποροι. Είχαν και ένα εμπορικό καΐκι, που πήγαινε από τη Νάξο στην Σμύρνη, Κωνσταντινούπολη, ακόμα και στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου. Μέσα σε κάποιο από τα κτήματα τους είχαν και ένα μικρό παρεκκλήσιο αφιερωμένο στον Άγιο Νικόλαο.

Ο Άγιος Νικόλαος Πλανάς από βρεφικής ηλικίας ήταν αγιασμένος. Τις περισσότερες φορές ως παιδί ήταν στον Ιερό αυτό Ναό και περνούσε πολλές ώρες ε κεί ψάλλοντας όσα ήξερε και φορώντας πολλές φορές, αντί ιερατικού φελωνίου, κάποια σεντόνι, μιμούμενος τούς Ιερείς. Μια μέρα έψαλλε τόσο κατανυκτικά, ώστε προκάλεσε τον θαυμασμό των περαστικών.

Η όλη του ζωή από τα παιδικά του χρόνια ακόμα, προέλεγε τη μέλλουσα ζωή και πολιτεία του. **Τις θείες θαυματουργικές δυνάμεις έλαβε με την χάρη του Θεού από τα παιδικά του χρόνια**. Έτσι, εγνώριζε τον καταποντισμό του καϊκιού τους έξω από την Πόλη, και το είπε στους γονείς του.

Τα πρώτα γράμματα έμαθε από τον παππού του – πατέρα της μητέρας του – ιερέα Γεώργιο Μελισσουργό, κοντά στον οποίο έμαθε να διαβάζει το Ιερό Ψαλτήριο. Μαζί του επίσης πήγαινε στις θείες Λειτουργίες και τον διακονούσε στο Ιερό Βήμα, ενώ παράλληλα δεχόταν τα νάματα της Θείας Λατρείας.

Όταν ο Άγιος Νικόλαος ήταν δεκατεσσάρων ετών, ο πατέρας του άφησε τον κόσμο αυτό. Έτσι, η μητέρα του μαζί με την αδελφή του ήρθαν στην Αθήνα και πήγε και ο ίδιος μαζί τους. Έμεναν στην περιοχή που είναι μεταξύ του Ι. Ναού του αγίου Ιωάννη της Πλάκας και του Ναού του αγίου Παντελεήμονος Ιλισσού, όπου υπήρχαν πολλοί Ναξιώτες.

Μοίρασαν με την αδελφή του την πολύ αξιόλογη πατρική τους περιουσία. Αλλά το μερίδιο του το έκανε ενέχυρο για κάποιο φτωχό, που δεν του το επέστρεψε ποτέ.

Έτσι παρέμεινε για όλη του την ζωή φτωχός. Σε ηλικία δέκα επτά ετών συνήψε τίμιο γάμο κατόπιν πιέσεων της μητέρας του, με την Ελένη Προβελεγγίου από τα Κύθηρα. Από τον γάμο αυτό απέκτησε ένα γιό, τον Ιωάννη. Ύστερα απέθανε η σύζυγός του. **Στις 28 Ιουλίου του έτους 1879 χειροτονήθηκε Διάκονος** στον Ιερό Ναό Μεταμορφώσεως Σωτήρος Πλάκας. Στις 2 Μαρτίου του 1885 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος και τοποθετήθηκε στον Ιερό Ναό Αγίου Παντελεήμονος Ιλισσού. Και στην Ενορία αυτή και στην Ενορία του Αγίου Ιωάννη της οδού Βουλιαγμένης υπηρέτησε. Στον Άγιο Ελισσαίο λειτουργούσε καθημερινά.

Ο Άγιος Νικόλαος υπήρξε ο άνθρωπος του Θεού, ο λειτουργός ο άγιας του Υψίστου, ο άοκνος ιερουργός και λάτρης του Τριαδικού Θεού. Η μεγάλη του ευλάβεια, η απεριόριστη καλωσύνη του, η υπερβολική του αφιλοχρηματία, η απλότητά του, το ακτινοβόλο ιερατικό του ήθος, η άφθαστη ιεροπρέπειά του, η ταπείνωσή του, η αγάπη του για την Θεία Λατρεία και οι λοιπές του αρετές, τον καταξίωσαν στη συνείδηση του λαού. **Όλοι εσέβοντο τον άγιο Νικόλαο, επίσημοι και αφανείς**.

Δεν αγάπησε ποτέ του τα πλούτη. Όσα του έδιναν αμέσως τα έδινε στους φτωχούς. Είχε μισθοδοτήσει ένδεκα οικογένειες χηρών και ορφανών. Χρόνια και χρόνια τους έδινε επίδομα μέχρι που τα παιδιά τους έγιναν δεκατεσσάρων ετών. Βοηθούσε νεαρούς Διακόνους στις σπουδές τους. **Ενίσχυε υλικά και πνευματικά όσους είχαν ανάγκη**.

Υπήρξε ο ακαταπόνητος. Για μισό και πλέον αιώνα λειτουργούσε καθημερινά. Λιτός, απέριττος σε όλες του τις εκδηλώσεις! Πλούτος του και θησαυρός του, κέντρο της ζωής του η λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας! **Άνθρωπος προσευχής, του οποίου η ζωή ήταν μια διακονία πίστεως και αγάπης**.
Ήταν νηστευτής. Ενήστευε όλες τις Σαρακοστές και το λάδι. Και την νηστεία του Τιμίου Σταυρού την άρχιζε από την 1η Σεπτεμβρίου, μέχρι την 14η . Επίσης και των Ταξιαρχών ενήστευσε από τη 1η μέχρι και την 8η Νοεμβρίου.
Απλός και πανέξυπνος, εύστοχος στις απαντήσεις του, συνεδίαζε την απλότητα και την ιεροπρέπεια, την αφέλεια με την αγιότητα.

Δεν είχε σπουδάσει σε Πανεπιστήμια, ούτε σε Εκκλησιαστικές Σχολές, ούτε σε Λύκεια και Γυμνάσια. Και ίσως να μη φοίτησε και σε καμμιά τάξη του τότε Ελληνικού Σχολείου. Όμως άριστα κατείχε την σοφία του Θεού.

Ο Θεός εδόξασε τον Άγιο Νικόλαο με το να θαυματουργεί. **Είναι αμέτρητα τα θαύματά του**. Εθεράπευε ασθενείς, απεμάκρυνε δαιμόνια, προέλεγε το μέλλοντα, έλυνε δύσκολα θέματα, συμβούλευε πρεπόντως.
Όμως, ύστερα από μια ζωή αγία, μια ζωή που υπήρξε προσφορά στον Θεό, έπρεπε κι αυτός ως άνθρωπος να αφήσει τον κόσμο αυτό και να οδηγηθεί στην αιώνια και αληθινή ζωή.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΠΙΣΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΝΙΚΟΛΑΟ ΠΛΑΝΑ- **ΜΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΛΑΝΑΣ ΜΕ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ ΤΟΥ**

Ξημέρωσε η Κυριακή του Ασώτου, **28η Φεβρουαρίου του έτους 1932**. Αυτή είναι η μέρα που λειτούργησε για τελευταία φορά στο επίγειο Ιερό Θυσιαστήριο. Μετά τη Θεία Λειτουργία έχασε τις αισθήσεις του. Οι πιστοί και οι οικείοι του τον φρόντισαν. Αλλά παρ' όλες τις φροντίδες τους, δεν μπόρεσαν να αναστρέψουν την πορεία που είχε πάρει η υγεία του.
Ήταν δέκα η ώρα το βράδυ της 2ας Μαρτίου του 1932. Έκανε το σημείο του Τιμίου Σταυρού. Ψιθύριζε προσευχές. Είπε:

"Τον δρόμον τετέλευκα!". "Δόξα σοι ο Θεός!". "Η Θείο Χάρη να σας ευλογεί"